

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 8.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

Dr. Meszlényi Zoltán elnök-atyánk a Rerum Novarum-ról

A keresztény szociálisták zeneakadémiai emlék-ünnepélyén az ünnepi beszédet dr. Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüspök, országos elnökünk mondta, aki bevezetésében azt fejtegette, hogy ma, mikor a szociális törvényalkotás szinte divattá vált, még mindig kell a *Rerum Novarum* nyomán a munkáskérdéssel foglalkozni. Indokolja ezt első sorban az, hogy Jézus, bár országa nem volt a földről való, együtt tudott érezni minden emberi nyomorúsággal és örömmel. Földi helytartói nyomdokain jártak. Felemelni az elesett emberiséget, ez volt a pápák törekvése a történelem folyamán. És ha bizonyos helyeken az élet túlhaladta volna XIII. Leó pápa körleve-

lének célkitűzéseit, akkor is meg kell emlékezni a Rerum Novarumról minden esztendőben. Nemcsak azt kell ébren tartani az emberek emlékezetében: hogy, mint az egyház örök dicsőségét, a szociális kérdés megoldását *Krisztus földi helytartója indította el*, de ezen túlmenőleg meggyőződésünk, hogy a legutóbbi idők gazdag szociális törvényalkotása nem oldotta meg a kérdést tökéletesen s majd jönni fog az idő, amikor újból szorgalmaznunk kell a Rerum Novarumban lefektetett elvek gyakorlati megvalósítását: az emberi méltóság biztosítása a munkás részére és a szociális akciónak *krisztusi szeretettel* való telítése.

P. Jäger Ottokár SDS elnök-atyá Kiskunfélegyházáról írja

Világi és vallásos egyesületek középarányosaként működik a Kat. Legényegylet. Egy pillanatig sem vonjuk kétségbe a túlnyomólag testedzésre, vagy önképzésre beállított egyesületek létjogosultságát és jelentőségét, egy percre nem találjuk idegenszerűnek ezt a hitbuzgalmi egyesületek munkatervét és működését, sőt épp e kettő egybefonódásaként fogjuk fel a Katolikus Legényegyletünk munkálkodását. Megadjuk a testnek, ami a testé és nem tagadjuk meg a lélektől sem azt, ami a léleké. Tudjuk a társas türelemjátékokat játszani, szeretünk ping-pongozni és sakkozni, versenyeket is rendezünk belőlük, azután szavalunk és szónoklunk, ha kell, éneklünk, hogy majd megreped a fal körülöttünk, majd szakmánkban akarunk tökéletesedni, de ezzel párhuzamosan beállunk lelki munkásoknak. Díszközgyűlésünk keretében a Kiskunfélegyházai Katolikus Legényegylet lelki munkájáról szeretnék rövid vonásokban Önök előtt beszámolni: Kik voltunk és mit akartunk az elmúlt egyesületi év folyamán?

Kolping Atyánk fiai voltak, vagy legalább is akartunk lenni. Hétfőről hétfőre összegyűlt a Kolping család és mint leendő férfiak a *férfiass keresz-*

ténységet tanulmányoztuk. *Krisztus és én, ma és most!* Nem voltunk és nem vagyunk hívei a távszónoklatoknak és távszentbeszédeknek. Nem tobzódtunk szövirágokban és divatjamult kenetességben. Egy-két aranyszemet bányásztunk ki az éppen esedékes vasárnapi szentírási szakaszból és azok köré nem építettünk fel hosszas elmefuttatásokat, hanem *pillanatfelvételeket* készítettünk. *Lefényképeztük az örökkévalóságot az időben!* Micsoda ereje volt egy-egy krisztusmondatnak! *Rádiumnak illenének be Krisztus szavai.* Gyógyforrásoknak, magaslati levegőnek, vagy mondjuk *rövidsugárkezelésnek* találtuk az ezer és egy néhány százéves igéket és nem adtuk volna oda a vasárnapi evangéliumot se futballmecsért, se mozdírabért, se első helyezéért szellemi vagy testi versenyben. Tiszában-Dunában halak uszkálnak, aranylő, jó húsú halak, a Szentírásból a lélek aranylő halait, jó táplálékot nyújtó igéit halásztuk rövid, de üdítő egyleti nyílányunkban. Nem lettünk templom a templom mellett, kivált nem templom a templom ellen, de előtemplomfélék már igen, *kapusai és őrei az Isten házában és Egyházának.* A Katolikus hitünk tálalta fel a családi asztalunkra

a katolikus iparos és kereskedő életértékeit, öntudatunkat és hivatástudatunkat. Krisztus és én, ma és most, most és mindig!

Lelki munkánkban az idő és az örökkévalóság annyiban is egymásra talált, hogy *magyarságunkat és katolicizmusunkat egyképen kiemeltük*. Árpádházi Szent Imrének fogadtuk meg, hogy derék katolikus magyar iparosai és kereskedői leszünk. Hazafiasságunkat is mint hazaszeretetet és hazaszolgálatot iparkodtunk kiépíteni, vallásosan megalapozni. A magyar katolikus komolyság és vidámság minden színárnyalatát és minden értékfokozatát életre igyekeztünk váltani. Mi hogy sikerült, Isten mérlegére tartozik, de a jószándékú nekiindulás mindig megvolt.

Az *egyéni érintkezés* lehetőségeit mindig nyitva tartottuk anélkül azonban, hogy erre a legcsekélyebb rábeszélés vagy szelíd erőszakolás, avatatlan betolakodás helyét kapott volna. Az ügyvezető *egyházi elnök ajtaja nyitva áll* minden tag előtt. *Személyes* megbeszélés néha napján csak annál jobban hozzájárult, hogy a belülváló értékek kikristályosodhassanak. *Tömegre sohasem dolgoztunk*, tömegre sohasem számítottunk, tömegre sohasem hagytokzunk. Nincs reklámunk, nincs propagandaminisztériumunk, de ugyanakkor mertünk *rendezői szerepet*, hálátlan rendezői szerepet vállalni vallásos körmeneteknél, hitéleti megnyilatkozásoknál. Véka alá nem rejtettük vallásos meggyőződésünket, de a sertések elé sem dobtuk.

Heti szemléket tartottunk a Kiskúnsági Közlöny és az Uj Nemzedék hasábjain. A katolikus iparos és kereskedő *hogyan látja és ítéli meg a zajló jelent*. Nem üztünk piszkos politikát, de amikor a *politika* csapásain tartózkodtunk, *ablakot nyitottunk az örökkévalóság és a szent magyarság felé*. Isten lép-tire hallgattunk a sajtó barázdáin. Végül is arra lyukadtunk ki: Örülök, hogy katolikus vagyok, amikor újságot olvasok és belekapcsolodom a folyó világtörténelembe. Megvan a katolikus és magyar véleményünk a politikáról, államok céljairól és csínyjeiről, megvan a kialakult nézetünk a közeljövő eshetőségeiről. Családban maradt minden és mégis *kihathat könnyen széles rétegekbe* is, ha a szükséges úgy hozná magával. Krisztusé a ma és a holnap, mi úgy láttuk és úgy értelmeztük napjainkat. Szorongások és kilátások tömkelegében *tájékozódunk és fogunk* is továbbra tájékozódni. Majd segít az Isten!

Igy erősödik és öregedik bennünk a katolikus Kiskünyfélegyháza, bennünk a holnap iparosaiban és kereskedőiben. Látszatja ennek alig van, hatása már előbb. *A cseppkőbarlangok* kifelé olyan hegyek, mint más hegyek, de *befelé csodák honolnak*, kialakult és kialakuló eleven, még csepegő csodák. Ez a mi krisztusjogunk is. *Must bennünk az evangélium*, de már forr a bor, a jó bor, az új tömlőnek való új bor, amely jobb lesz, mint a régi, ízesebb, zamatosabb. Nem kell mondanom, hogy ilyen Kolping fiúk akarnak is maradni!

Balatoni táborozás. Dékánképző kurzus. Csepreghy Akadémia Keszthelyen!
1943. július 3–10-ig.

Dr. Pétery József váci püspökatyánk

egyleti vezetőkről a következőket mondja: „Jövőnk olyan lesz, amilyen az *ifjúságunk*. Az pedig olyan, amilyenek a nevelők, vezetők. *Nehezen találhatóunk még egy olyan országot, ahol olyan jól megoldották volna a jellem és erkölcs nevelését, mint nálunk*. Ezt azonban csak az iskolában kapják meg fiaink és leányaink. Utána?! *Aggodalommal nézem az iskolából kikerült ifjúság helyzetét*, de ugyanakkor igazi örömmel látom ezeket a csillogó szemeket, amelyek annyi buzgó vezető lelkét tükrözik. Azt a szellemiséget, amely az ifjúságnak ezt a részét *neveli, s megtartja Egyházának és a felépítésre váró jobb Magyarországnak!*”

Ki a Tisza vizét issza...

A mondás így folytatja: „Vágyik annak szíve vissza!”. „Szeretettel gondol vissza” — folytatjuk mi, központi tagok, amikor a kereskedő céh évi tanfolyamainak zárására rendezett munkakiállítás alkalmával a céh egyik kiváló tanárára, meg inkább nevelő atyjára: *dr. Urbányi János* főigazgató úrra gondolunk. A magyar sors elsodorta őt tőlünk. Legújabbban a magy. kir. Keleti Kereskedelmi Akadémia főigazgatója Ujvidéken, de, hogy azóta is és most is szeretettel gondol mireánk vissza, alant közölt levele is bizonyítja. Szelleme itt él ma is közöttünk a kereskedő céhbe tartozó fiainkon keresztül. Emléke mindig fényesebb lesz. Személye mindinkább történelemmé válik részünkre, a történelmi nevelőleg ható erők minden áldásával. Itt él közöttünk munkája, tudása, sok-sok idő és ideg-áldozata példaképpül, nevelőleg hatóul. Még tanár és tanfolyamvezető utódait is lelkesíti neve, amiről utódjának, *dr. Rézbányai László* tanárnak szintén alant közölt beszéde tanúskodik.

Dr. Urbányi János a Központ elnökéhez a következő levelet intézte: „A szervező és adminisztrációs munkában teljesen kimerülve, pillanatnyi felüdülést és örömet szerzett megtisztelő kedves figyelemetek. Őszintén bevallom, hogy könnyekig meghatva olvastam táviratokat, amelyből kitűnik, hogy annyi hosszú év után is gondoltok még rám és nem felejtettetek el. Végtelenül sajnálom, hogy az élet árja egyelőre annyira elszakított Tőletek, de remélem, hogy lesz még idő és alkalom az együttműködésre.

Nagyon kérek, szíveskedj a fiúknak hálás köszönetemet tolmácsolni és közölni velük, hogy szerény munkásságomat értékén felül becsülik. A szép sikerek az ő kitűnő áldozatos munkájuknak eredménye és nekem talán csak annyi részem van benne, hogy egy-egy gondolatot felvettem.

Mindig *szívesen gondolok azokra a meghitt esztékere*, amelyeket körükben töltöttem. Kérem őket, értesítsenek ezután is, ide Ujvidékre, fontosabb eseményeiről. Én igyekezni fogok egyik legközelebbi alkalommal személyesen is megjelenni és szöbelileg is hálás köszönetet mondani az engem ért különös kitüntetésért, amelyet igen nagyra becsülök.

Téged pedig arra kérek, tarts meg továbbra is

jöndulatú szeretettedben és barátságodban. Köszönetem szerény jeléül egyidejűleg keresztükötés alatt feladtam Címetekre a *legújabb könyvemnek*: „A Válatvezetés személyiségkérdései” két tiszteletpéldányát. Egyiket méltóztass szívesen fogadni, a másikat pedig az ifjúsági könyvtárban elhelyezni. Szerény ajándékomnak talán emeli az értékét az a körülmény, hogy a múlt nyáron megjelent könyvből már alig van néhány példány és így nehezen válok meg tőlük.

Dr. Urbányi János

a m. kir. Keleti Kereskedelmi Főiskola igazgatója.”

*

Rézbányai László dr., kereskedő céhünk jelenlegi vezetőtanára a Kiállítás bemutató beszédében a következőket mondta: „Három éve, hogy idejárom a Kereskedő Szakosztályba és állíthatom, bizonyíthatom, hogy ez az ifjúság tanulni akar, ez az ifjúság a keresztény összetartást igyekszik megvalósítani. Sok tanfolyam volt már itt: áruismereti, könyvviteli, kalkulációs, kirakatrendezői. De hiába mondanám én a nagy szavakat, ha nem tudnánk bizonyítani. Ez a kiállítás bizonyíték, azért rendezték, hogy munkájukat bemutassák. A *kirakat rendezése* nem olyan egyszerű művelet. Erősen fejlett szépérzékét kíván, nemcsak robot, hanem a gondolkodó fő is kell hozzá. Aki elfogadható kirakatot akar rendezni, annak áruismerettel is kell bírnia, ismeri a körülményeket, a jelenlegi helyzetet, követelményeket, tisztában van vásárló közönsége pszichológiájával, általában igen felkészült embernek mondható. Ilyen szemmel méltóztatassanak majd megbírálni ezeket a kirakatokat, mint munkánk tanubizonyosságait. De ezen túl másról is szeretnék szólni. A pestszentlőrinci kereskedelmi középiskolában tanítok. Elődöm, *dr. Urbányi János* egy alkalommal az első évfolyamon — amikor Pesten mindenki a kitűnőek iskolájáról beszélt — a következőket mondotta: „Nem a kitűnőek, hanem a *becsületesek iskolájára volna szükség!* Azt szeretném látni, hogy minden kereskedelmi középiskola a *becsületesek iskolája* volna.” Kicsit ilyen a helyzet ezeken a kereskedelmi tanfolyamokon. Meggyőződtem róla és tanúsíthatom, hogy *élnék még az erősek*, akik régen voltak. Él még ebben az ifjúságban a *régi becsületes kereskedői szellem*. Ezzel kapcsolatban legyen szabad egy példát hoznom. Volt egy nagy érintetlen erdő, ahol minden fa békében és nyugalomban élt. Egyszer csak emberek zaja verte fel az erdőt és fejszecsapások döntötték sorba a fákat. Jajzúgásukra megszólalt az öreg, bölcs tölgy: „Miért lázadoztok, hiszen a fejszéhez ti szolgáltattátok a nyelet!” — *Nem szabad a fejszéhez nyelet szolgáltatni!* Tehát a becsületet is csak ott lehet kezdeni, megvalósítani, ahol alkalmat adnak rá. Elődöm, *Urbányi János dr.* — most a Keleti Kereskedelmi Akadémia igazgatója — sok szeretetet, tudást, munkát áldozott az egyletre, de bizonyára sok hálát, hűséget, eredményt kapott is; s minden bizonylan magával vitte a legényegyleti szellemet. A legényegyleti szellem pedig *Krisztus lakóhelyén, a kápolnán épült. A munkás, becsületes Krisztus élteti ezt az épületet*, ezt az intézményt, amely becsületes embereket akar nevelni.

Ime a helyes viszony az egylet és tanárikara között. A hálás egylet s a szeretettel visszagondoló tanárok!

Vágyik annak szíve vissza!

Ha az egyesület tanárai ennyi szeretettel gondolnak vissza az itt eltöltött estékre, hát akkor mennyire kellene az itt nevelődött fiúknak visszavágyani! Hála Isten! Örömmel mondtuk, hogy vágyunk is, sőt *visszajárnak*, különösen azok, akik egyleti életükben léleklében is valóban bekapcsolódtak az egylet életébe és mint rendezők vagy tisztviselők, tevékeny szerepet tölthettek be.

A napokban egyik fiatal, családos mester pártoló tagunk keresett fel a sok között, különféle problémáira kérve elmagazítást, tanácsot. Beszélgetésünkben közlök pár tanulságos gondolatot.

„Ne haragudjon meg, Elnök-Atyám, hogy így elrészékenyülök, de ez mindig így van velem, mikor úgy mélyebben gondolkodom vissza itt eltöltött fiatalsgomra. Hiszen *itt töltöttem el életemnek legszebb idejét*. Egész nap üzletben voltam, zárás után éveken keresztül minden időm a legényegyesületben telt el. Minden terem, minden ajtó kedves nekem, mind valamire emlékeztet!...

Itt döbbentem rá örömteljesen először arra, hogy *én is érek valamit* az életben! Én is vagyok valaki. Rendező koromban itt ismertem meg az akkori időben különösen divatos és gyakori teremkiadásaink alkalmával Budapest magasabb társadalmi rétegeit. Mindig azt hittem, hogy ezek a sok iskolát végeztet emberek valami különös lények és mi iparosok tudja Isten, milyen alacsonyban állunk. Hát a tapasztalat azután pont az ellenkezőről győzött meg. Először megdöbbentem, azután megbotránkoztam. Azután nagy zavar keletkezett életemben: hiszen nekünk itt egészen mást beszélnek! Akkor jöttem Elnök-Atyámhoz ezzel az első, de egész életem mélyéig ható problémámmal. El is oszlatta a zavart bölcs szavaival, megszilárdított világnézetemben, azóta is azon az úton járok és sikerült harmónikus életet biztosítani befelé lelkemben is, családommal, szüleimmel való együttélésben is. Akkor szűnt meg az a bizonyos *alacsonyabbrendűségem érzete*, amely bizonyára bent élt és él minden iparos társamban. Azóta érezek csak derülten és főlemelt fővel a világba és járok boldog bizalommal, *önértékem tudatában* a társadalomban.

A másik nagy adománya az egyleti életnek az, hogy itt tanultam meg az életben *önállóvá lenni*. Egész kétségbe estem, mikor Elnök-Atyám rám bízta az első tisztségét. Hogy fogok én ezzel megbirkózni?! De hát sikerült megoldanom a feladatot és a nagy lelki örömről és büszkeségen kívül itt kaptam először *életbátorságot*. És most eszmélek csak arra, amit ekkor nem tudtam, hogy észrevétlenül is mellettem állt és mosolygva nézte küszködésemet. Mondta is egy párszor: „Hülye vagy, drágám!” Hát akkor bizony nem nagyon örültem az ilyen közbe-közbe jött figyelmzettéseknak, most azonban milyen örömmel és kedvesen gondolkodom vissza ezekre a dorgáló szavakra. Mert hát *ember lett belőlem!* Befelé — úgy érzem — családomban is, szakmámban is. S akik körülöttem ezt magukról elmondhatják, hát azok majdnem mind a legényegyletből kerültek ki. Míg bent legénykedik az ember az egyesületben fiatal korában, fogalma sem lehet arról: akarva-nem akarva hogy változik át napról-napra *több emberré* s hogy alakul ki benne lassan a gyönyörű legényegyleti *életforma*.

Most megint itt kujtorgok Elnök-Atyám körül! Olyan életproblémáim vannak, most már az érett mesternek, amiket sehogy sem tudok megoldani. Hánykolódom, vergődöm, éjjel-nappal küszködök, mégis hiába, nem találok rá a probléma nyitjára. Amnyi tehetséget, amnyi tudást érzek magamban és úgy látom, hogy a gyakorlatban nagyon kevés valószínűleg belőlük *közéleti szerepemben*. Mindig azt hittem és arra vágytam, hogy ennyi felkészültséggel és benső lelki tartalommal tudja Isten mi mindent fogok majd produkálni a közéletben, de alighogy belekezek valamibe, rögtön összeeszek... Letörnek szárnyaim..." Órákon át gyötörtük a problémát. S majd csak megoldjuk!

Érthető tehát, hogy tagjainkra áll ez a mondás: „Ki a Tisza vizét issza, vágyik annak szíve vissza”. Fontos azonban az is, hogy ez a vágy kielégülést találjon és az *egylet*, a volt tagok élete végéig is *erőforrás, támasz, segítség, útmutatás* legyen.

Igy lehet megvalósítani a jelszót: *Együtt az egylettel mindhalálig!*

Mit jelent nekünk a Csepregyh Akadémia

Elnökök és tagok a Csepregyh Akadémiáról

1. Gyuláról Magyar István SS elnök- atyja írja

„Visszaérkezett fiaim tele vannak *csodálatos rajongással és álmodozó tenniakarással*. Pótolhatatlan munkát végez ez az ügyes elgondolás. Szívet, lendületet, bátorságot és munkás lelkesedést hoztak az Akadémiáról. *Ha nem volna, ki kellene találni!* Köszönet, ezer köszönet! Egyben Isten áldását kívánom gyulai egyletem nevében további munkájára. Munkája és áldozatos törekvése örökkévalóságba nyúlik át. Isten áldja meg érte! Fiaim nevében kívánok további, még pazarabb sikert!...”

2. Böhönyi Szabó Géza írja

„Nehezen szántam el magam az írásra, mert a földmunkától eldurvult kezemben akadozva indul el a toll. Most, hogy egy hónap távlatából tekintek vissza az eseményekre, úgy érzem *kibővült a látóköröm*. Eddig is tudtam, hogy katolikus vagyok. Ugy véltem, hogy azzal, hogy imádkozom eleget tettem kötelességemnek. Rájöttem, hogy ez kevés! *Vallani kell bátran hitünket!* Vallási öntudatra kell ébreszteni a falunk katolikus ifjúságát. Most tudom csak mindezt kellően értékelni. *Most ébredtem tudatára annak, hogy mennyire lealázó ránk nézve, hogy ifjúságunk nem ért egyet! Széthúzás van közöttünk!* Az *iparos lenézi a parasztot* és fordítva. Most, amikor fokozottabb mértékben lenne szükség az egységes munkára — fáj látnom ezt a torzalkodást. Ezeknek a megszüntetését tűztem magam elé célul! S hiszem, hogy Isten segítségével, s a Csepregyh Akadémián nyert tudással el is fogom érni. — Köszönöm Méltóságodnak, hogy világozást gyújtott bennem. Megszüntem felszínes gyermeknek lenni, kinek minden igényét kielégítette egy vasárnap délutáni táncmulatság. Dolgozni akarok azért a *katolikus közönségért*, amelynek én is tagja vagyok. Úgy érzem a

„Mag”, amelyet Méltóságod elvetett közöttünk, benem jó talajra talált és munkámmal ki fogom érdemelni további elismerésüket. Legényársainak ezúton küldöm üdvözléteimet. Méltóságodnak pedig maradtam igaz tisztelője.

3. Kiskunhalasi Élő Sándor írja

„Szeretettel köszöntöm a méltóságos Elnök urat, s nem mulaszthatom el, hogy soraimmal fel ne keressem, és így hálás köszönetemet fejezzem ki mindazért a fáradozásáért és munkájáért, mit nekünk szentelt ezen az alig hatnapos „Csepregyh” tanfolyamon. Azóta sokat gondolkoztam az ott elhangzottakon s most kezdem mindazoknak fontosságát értékelni. Sajnálattal emlékezem meg mindazon Kolping testvéreimről, kiknek nincs módjukban ezen tanfolyamot végig hallgathatni. Igérem, hogy részemről iparkodom ott szerzett tudásomat minden testvéremnek átadni és így közös akarattal az egyleti élet színvonalát minél magasabb színvonalra emelni. A Jó Istenről pedig azt kérem, segítse atyai áldásos munkájában a méltóságos Elnök urat, hogy még sokáig közöttünk lehessen és boldogan éljen. — Kolpingi szeretettel.

4. Kiskunmajsai Balogh János dékán

„Engedelmevel köszönetet mondok Méltóságodnak azon fáradozásaiért, amelyet miránk a „Csepregyh Akadémia”-n pazarolni méltóztatott. Van miért megköszönnöm, mert *csak most ébredtem rá* igazán, mi is az *életkiváltás* a földön. Csak az ott hallottakból ismert az ember tulajdonképpen voltára. Idehaza a mi kis községünkben idáig nem igen törődött velünk senki. Ha nem volna a legényegylet, nem is tudnánk eljárni szórakozni valami illedelmes helyre. De mivel a mi *Rétei Gyula plébánosunk* megalakította az egyletet, azóta megtalálta az iparos ifjúság az otthont az egyletben. Most, mivel a legutóbbi választmányi gyűlés alkalmával kineveztek dékánnak, nekem kell az egyletben az *összetartó szerepet* betölteni. A „Csepregyh Akadémia”-n sok oktatást kaptunk melyet az egyletben idehaza szeretnénk valóra váltani. Ott tanultuk meg, hogy kell a *társadalomban elhelyezkedni* akként, hogy a társadalomra is és egyénileg is megfeleljen. Mi, akik most a „Csepregyh Akadémia”-n voltunk, nagy hálával tartozunk Méltóságodnak. Ezt, sajnós, mi munkásfiúk másképp meghálálni nem tudjuk, mint az *ott tanultakat megtartani és ezeket követve* dolgozni a szebb magyar jövőért. Ha mind nem is tudjuk megtartani, mégis a sok jó tanács elhangzása él szívünkben. Hogy még nagyobb és jobb szellemi kiképzést kapjunk, azért óhajtom, hogy a legközelebbi tanfolyamot is minél előbb megrendezni szíveskedjék. — Az Isten áldását kérem Méltóságod munkájára, hogy még sok fiúnak az útját ki tudja jelölni.”

5. Kiskunfélegyházi Szabó Gyula

„Ifjú szívem egész melegevel és hálájával szeretnék köszönetet mondani azért a sok jó és szép gondolatért, amit a „Csepregyh Akadémia” elvégzése alatt belém oltott! Szavakkal nem tudom kifejezni azokat az értékes gondolatokat, amiket kaptam, meghálálásukra még kevésbé vagyok képes. Egyet azonban szeretnék és akarok cselekedni, ezeket a gondolatokat megvalósítani és továbbadni. Megvalósítani magamban, környezetemben és egyesületünk-

ben. *Kialakítani magamból az igazi embert, azt a krisztusi embert, akit az Ur az Ó hasonlatosságára teremtett, hogy környezetemet magammal ragadva a cél érdekében beállíthassam. E gondolatokat szeretném és akarom az egyesületben továbbadni. Minden egyes tagnak a lelke, és az eszébe belevésni, hogy: „Istenben vagyunk, élünk és mozgunk!”* Ne keressék messze, a felhőkön túl, hanem forduljanak maguk felé és találják meg magukban. Hogy ez a gyönyörű ébredés könnyebben menjen, szeretném beléjük oltani a legényegylet *négyes programját*, hogy ez bennük gyökeret verve hatalmas fává növekedjék. Olyan fákká növekedjenek, amik a természet csapásait állva menedéket szolgáltatnak a gyöngéknak, táplálják a rászorultakat és útmutatóként szolgáljanak a vándoroknak. Hiszen mindnyájan vándorok vagyunk, valamennyien keresztünket hordjuk és gondolunk kell arra is, hogy utánunk is jönnék. Reméljük az Ur Jézus jóvoltából, hogy mindig többen lesznek, akik megértik ezt az eszmét és gyülekeznek a Kolping zászló alá. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani az Elnök Urnak azokért az atyai fáradozásokért, amelyekkel életem útját ez irányba elindította. Egyben kérem az Isten áldását személyére és boldogságára, hogy még sok számos esztendeig folytathassa ez irányú tevékenységét.”

6. Gyulai Cs. Szabó Imre, I. dékán

„Őszinte meleg szeretettel gondolok vissza a Méltóságod által levezetett „Csepreghy Akadémia” egyhetes tanfolyamára, melyben Méltóságod igyekezett bennünket minél jobb és tökéletesebb vezetővé nevelni. Mi is igyekeztünk tőlünk telhetően tanulni és dolgozni, hogy Méltóságod és a főt. Prefektus Ur minél nagyobb kedvvel kezdhesse el a következő tanfolyamot. Amit a „Csepreghy Akadémia”-n az alatt a kis, rövid egy hét alatt tanultunk, mint ahogy meg is ígértük, itt vidéki, kevés taglétszámmal dolgozó egyeletünkben megpróbáltuk *valóra váltani* és amint lehet, oda hatunk, hogy minél tökéletesebben követhessük a Központi Kat. Legényegylet munkáját és ezzel bebizonyíthassuk, hogy Méltóságod fáradozása nem volt hiábavaló. Isten áldását kérjük Méltóságod további munkájára és ezúton kívánok Méltóságodnak „főt. Prefektus Urnak és a központ összes tagjainak kellemes húsvéti ünnepeket!”

7. Kunszentmártoni Surányi István, I. dékán

„Örömmel olvastam az „Uj Nemesség” legutóbbi számában a „Csepreghy Akadémia”-ról közölt beszámolót, melyben három kiküldött taglétszámot: Hegedüs Menyhértet, Kovács Balázst és Bozsik Bélát oly szépen emelték ki a többiek közül. Én, mint a kunszentmártoni Katolikus Legényegylet I. dékánja, igazán jóleső örömmel és megelégedéssel olvastam a cikket, mert hiszen abban különös tanújelét adta Elnök Ur rokonszenvének a „nagy-kúnokkal” szemben. Jól esik elkönyvelni a szép sikert és egyben hálásan megköszönöm a magam részéről is azt, hogy a három kunszentmártoni akadémistával szemben oly szíves figyelemmel, atyai jóssággal volt a tanfolyam alatt az Elnök Ur! Azóta ők már itthon a hétfői gyűlések keretében számolnak be az Akadémia magas színvonalú tananyagáról, hogy abból a tudásból, amelyet a Méltóságos Elnök Ur elplán-

tált bennük az egy hét alatt, juttassanak képességükhöz mérten a többieknek is. Csak most, csak azóta látjuk *mennyire szükség volt a „Csepreghy Akadémia” megrendezésére*, ha valóban lépést akarunk tartani az egyre jobban fejlődő kultúrával és haladással. Igenis szükség van arra, hogy az oda felküldött vezetők az Elnök Ur jóvoltából megszerezzék azt a tudást, ismeretbővítést, felkészültséget, amivel egy vezető egyeletistának rendelkeznie kell. Midőn még egyszer hálásan mondok köszönetet felőbb kitüntető elismeréséért egyeletünkkel szemben, áldásos munkájához buzgón kérem a Jó Isten segítségét, kegyelmét és kívánok a Méltóságos Elnök Urnak jó egészséget.”

8. Gyöngyösi Tassy Tivadar

„Még el sem telt az ígért egy hónap és én már vagyok olyan bátor, hogy felkeressem soraimmal az Elnök Urat. Még fülemben csengenek a „Csepreghy Akadémia”-n egy héten keresztül hallgatott atyai szavak, amelyek ott, abban a szobában, szinte *családi körben* hangzottak el. Mikor elhatároztam azt, hogy a „Csepreghy Akadémia”-n részt fogok venni, még *csak halvány sejtelmem sem volt*, hogy milyen változást fog hozni nekem ez az egy heti tanfolyam az életemben. *Megismertem az igazi világot* és megismertem azt, hogy mi emberek milyen gyarlók, gyávák és ügyetlenek vagyunk. Nem ismerjük magunkat, *nem ismerjük a magunkban rejtőző erőt*, amit az Isten a számunkra teremtett, hogy mi azzal az erővel *alkossunk és nagyon mutassunk* a világnak. Nem tudtam ezeket mindazért, mert nálunk még nem akadt olyan ember, aki megismertette volna velünk azt, hogy miért is élünk ezen a földön. De most, hogy ezen az értékes és nemes tanfolyamon résztvettem, megismertem azt az utat, amin nekem az életben haladnom kell. *Megismertem önmagamot*, hogy másokkal hogyan érintkezzem és hogyan beszéljek. Mindazért a nemes fáradozásáért, hogy oly atyai jóssággal oly türelmesen volt kegyes a „Csepreghy Akadémia” első évfolyamának anyagát átplántálni, ezért az önzetlen munkáért *örök hálaival* tartozom. Méltóságos Elnök Ur! Most, mielőtt levelem befejezném, engedje meg, hogy szívem őszinte szeretetével és hálaival mondjak köszönetet a Méltóságos Elnök Urnak a fáradozásáért és kérem a Mindenható Ur Istent, hogy adjon sok-sok áldást és erőt, hogy fáradságot nem ismerve rendezze meg a „Csepreghy Akadémia” második évfolyamát is. Eddigi munkájára kérem a Krisztusnak, a munka Királyának a kegyelmét és áldását!”

Valahol Oroszországban . . .

Bajtársi szolgálat.

Tábori levelek.

Stumpf Győző

Hálás szívvel gondolok állandóan a mi kedves Elnök Urunkra, aki nem feledkezik meg a kint küzdő honvédekről. Itt vagyunk kint az orosz paradicsomban már a nyolcadik hónapja és örököndünk a váltán a magyar Felátadásért. Fázunk, de azért teljes szívvel dolgoztunk, mert a Katolikus Legényegylet megtanított dolgozni. Ezt megint a mi drága Elnök Urunknak köszönhetjük. Itt tudtuk meg, mi is a Katolikus Legényegylet. Ha találkoztunk egy-

mással és kezdtünk beszélgetni, mindjárt megérez-
tük azt a benső testvéri hangot, de azért itt is hir-
dettük Kolping Atyánk szellemét. — Hálásan köz-
szönöm az „Uj Nemesség”-et amit megkaptam. Most
is dolgozunk, ha ez más munka is, mint otthon volt.
Tudom, hogy a Jó Isten meg fog segíteni a mun-
kásságomért. Mélyen tisztelt Elnök Uram, testvéri
szeretettel kérem az „Uj Nemesség” rovatában
küldje szét az egész országban észinte testvéri szre-
tetemet az orosz frontról. *Rákosszentmihály Le-
gényegyletének* és Napuság Leánykörének pedig
ezúton üzenem, újult erővel kezdjenek dolgozni, míg
a kint küzdő testvérek haza kerülnek. Dolgozzanak
olyan szívvel és lélekkel, ahogy eddig dolgoztak. Sok-
kat gondolok rájuk a távolból. Kolping fiúi üdvöz-
letem.

Koleszár Ferenc

„Örömmel üdvözlök mindenkit ez alkalommal.
Ujra visszatértem közétek másodszer az orosz front-
ról. Most szeretnék veletek együtt dolgozni az itho-
ni munka fronton. Arra kérek mindenkit, hogy
önmagától teltető legjobban állja meg helyét a
munkakörében, mert minden ember becsületes mun-
kájával szegény magyar hazánk sorsának jobbra-
fordulását szolgálja. Először 4 hónapot töltöttem az
orosz fronton, most pedig 13 hónapot. Sok keserves
napot és nehéz éjszakát éltünk át mindannyian,
akik ott voltunk. Sokszor hosszú időn keresztül far-
kaszmet néztünk a halállal. Bármilyen nehéz idő-
ket éltünk, mégis voltak boldog perceim, amikor
egyesületünk Kereskedő Szakosztályától, Bajtársi
Szolgálatától és néhány barátomtól levelet kaptam.
Válaszoltam is mindig mindenkinek. Irtam az ottani
helyzetről és az ott tapasztalt dolgokról. Most pár
szót szeretnék szólni a kommunista eszme jelentő-
ségéről. A kommunista eszme teljes egyenlőséget
diktál, de csak diktál, mert a valóságban nem volt
egyenlőség. A nagyvárosokban élő hadiüzemi mun-
kások csak éltek valahogy, de azok is politikai hova-
tartozandóságuk szerint. Aki a pártban vezetősze-
retet töltött be, annak meg volt mindene, a többinek
már kevésbé. A falvakban élő földműves családok
pedig meg voltak fosztva mindentől. Nem volt sza-
bad Isten nevét szájukon kiejteni, már pedig Isten
nélkül nincsen békés, szeretetteljes családi élet. Egy
nemzet ereje pedig a családokon alapul. Mennyire
nem volt egyenlőség pl.: Voltak családok, ahol min-
denki munkaképes volt és dolgozott (a kolchosban.)
Az államgazdaságban. (Apá és felnőtt családtagok.)
Ezek mindannyian megkapták a részükre kiutalt
gabonamennyiséget, így lehetséges volt a szegényes
megélhetés. De voltak családok, melyek állottak:
nagyszülőkből, férj-feleségből és kisgyermekből.
Itt munkaképes csak a férj volt egyedül, meg kel-
lett tehát osztania keresetét egész családjával, te-
hát mennyivel kevesebb jutott egyik családnak,
mint a másinak! A hadszíntéren élő lakosság éle-
téről: Kérjük az Istent mindannyian, hogy itt soha
ne düljön a háború. Ha kell, fogjon fegyvert min-
den magyar és inkább mi menjünk idegen földre,
mintsem az ellenség jöhessen édes hazánk területére.
Borzalmas volt látni falvakat, városokat romba
dőlve, síró gyermekeket, örvöngő asszonyokat és
öreg embereket hajlék nélkül szaladgálni. Ezt mind
az emberiségnek jót ígérő, de semmit sem adó és a
már meglévő jót is elvevő, egyenlőséget ígérő kom-

munista eszme okozta. Én tizenhét hónapot töltöt-
tem az ukrainai és oroszországi fronton. Ha kell,
szívesen elmegyek újra és bármilyen hosszú időt
töltését vállalom, vagy még az életemet is föláldo-
zom, csak tudjuk Nemzetünket és Hazánkat a kom-
munnizmus pusztításai ellen megvédeni. Befejezésül
csak azt kérem mindenkitől, ne legyen lázongó, ne
higyjen az óránként változó utcai híreknek, hanem
dolgozzon lelkiismeretesen az ithoni munkafronton,
mert minden becsületes munkás hazánk sorsának
jobbrafordulását segíti elő.”

Hősi halottaink

† Korom Dániel

Ifj. Hunyadi Mihály, II. dékán jelenti *Kiskúnmajsról*: *Korom Dániel* cipész-
segéd, a kiskúnmajjai legényegylet tagja, 1943 ápr-
ilis hó 14-én elhunyt. Temetésére az egylet kivonult.
Az általunk adományozott koszorút Hunyadi Mihály
II. dékán gyönyörű búcsúbeszéd elmondása mellett
helyezte sírjára. Ezúton is mély hódolatunkat feje-
zzük ki és örök békét és nyugalmat kérünk poraira.

† Nikli Ferenc

Dunaföldvárról mély fájdal-
ommal, de a Mindenható akaratában megnyugodva
tudatjuk, hogy *Nikli Ferenc*, legjobb legényegyleti
Kolping testvérünk, 26-ik évében, messze idegenben
hősi halált halt az orosz fronton hazájáért. Mint
hősi katonától búcsúzunk Tőled. Tiszta legényegyleti
életedet áldoztad a Hazáért.

† Nagy Mihály

Dunaföldvárott a legjobb
Kolping testvért kísértük utolsó útjára. Példakép
voltál Kolping-tag testvéreidnek, mikor megfeszített
erőddel dolgoztál értünk. Te voltál előttünk a legény-
egyleti eszme hordozója, az új magyar élet tiszta-
szívű harcosa száll most Veled sírba. Hosszú szen-
vedés után kedves és közszeretben álló *Nagy Mi-
hály* tagtestvérünk meghalt. Elköltözött a túlvilág-
ba Kolping Atyánkhoz, hogy ott beszámoljon földi
legényegyleti munkájáról.

ifj. *Ferencz József*.

† Keceli Lajos

Szomorú szívvel és gyászoló
szimbolummal temették *Keceli Lajos* pánclóstat, a
kaposvári Kolping Legényegylet szeretett tagját,
aki munkásságával és önfelletti áldozatkészségével
örökre beírta nevét az egyesület történelmébe. Mint
korengedélyes jelentkezett katonai szolgálatra, de
sajnos, kapott betegsége ebben meggátolta. Hosszú
szenvedés után, életének 22-ik évében március 30-án
visszaadta lelkét Teremtőjének. *Boldizsár József*
esperesplébános úr, a legényegylet elnöke temette.
Forster Gyula egyesületi jegyző mondott könnyekig
megható beszédet. Jelen volt az egyesület tisztikara
is. Katonazene kísérettel helyezték örök nyugalom-
ra. Gyászolja négy testvérén, szerető szülein és ro-
konain kívül a Központ Bajtársi Szolgálat.

Tihanyi József,

Bajtársi Szolgálat jegyzője.

Kereskedő Céhünk kiállítása

Az Országos Központi Katolikus Legényegylet Kereskedő Szakosztálya május 9-én Kereskedő Napot tartott és ezzel kapcsolatban rendezte meg egész évi munkája bemutatójaként Kirakatrendezői Kiállítását és Versenyét. A Kereskedő Napot ünnepi szentmise vezette be, melyet nagy papi segédlettel Lehmann Imre prefektus celebrált, majd szentmise végén Te Deumot mondott az évi munka eredményes befejezéséért. Utána a megjelent vendégek felvonultak a díszterembe, ahol végignézték a 14 kirakattól álló kiállítást, amelyet díszgyűlés keretében v. *Pintér József* orsz. elnök nyitott meg. Beszédében rámutatott a mai kereskedő fiúság feladataira és arra, miként igyekeznek ezeket a feladatokat megoldani a legényegyleti fiúk és ez a kiállítás hogyan kapcsolódik bele az új magyar kereskedő és iparos társadalom építő munkájába. A díszgyűlésen felszólaltak a Baross Szövetség részéről *Prósz István*, a szakosztály tanári kara nevében *Rézbányi László* tanár, a Keresztény Kereskedők és Vállalkozók Szövetkezetétől *Szabó Jenő* igazgató. A díszgyűlés után a bírálóbizottság élén *Szathmáry István* igazgatóval végignézte a kirakatokat, hogy a döntést megtehesse. Zsűri tagok voltak: *Prósz István* (Baross Szövetség), v. *Ács József* Szaitz Elemér, *Látka J. Pál*, *Pajzsz György*, *Jancsó Lajos* (Fűszerkeresk. Orsz. Egyesülete), *Baracka Nándor*, *Soporjai István*. Az I. díjat *Süli István* Törley kirakata, II. díjat *Somodi Viktor* Dreher Brandy kirakata, a III. díjat *György József Vilmos* Franck kirakata nyerte. Dicséretet kaptak munkájukért: *Ilyés István*, *Sándor József*, *Majer László*, *Pogonyi János*, *Gombos Imre*, *Mari Pál*, *Kerekes Miklós*, *Csuk Ferenc*, *Dobos András*, *Seregélyes János*. Délután megjelent vidéki egylet tiszteletére vidám ankét volt, amelyen *Mari Pál*, a szakosztály öreglegénye a legényegyleti munka megbecsülésére és baráti kapcsolatainak megőrzésére, egymás iránti szeretetre hívta fel beszédében a figyelmet. Ezután az Óbudai Legényegyletünk műsora következett, majd 7 órakor az ünnepi est véget ért. A kiállítás est hétegig volt nyitva, ez idő alatt számos előkelőség kereste fel a kiállítást, így dr. *Orl Géza* kir. főigazgató, dr. *Kovács Alajosné* államtitkár neje, a szakosztály zászlóanyja, dr. *Wander Tápszergyár* részéről dr. *Wolstadt Raimund* igazgató úr, számos gyár képviselője, egyes újságok szerkesztői, ill. riporterei, a Köztisztviselők Szövetségére részéről *Rozványi György* cégvezető, *Beliczay László* dr. és még sokan mások, vidéki egyleteink elnökei és tagjai egyaránt. Május 15-én, szombaton tartottuk a záróünnepélyt, amelyen a kiállító fiúk okleveleiket megkapták. Ezen az ünnepélyen megtisztelt bennünket megjelenésével dr. *Urbányi János* igazgató, aki a szakosztálynak régi tanára volt és most nagy szeretettel fejezte ki jókívánságait a szakosztály tagjainak és kívánt további eredményes munkát. A kiállítás záróünnepélyét a Himnusz hangjai mellett fejeztük be és azzal a biztos érzéssel, hogy továbbdolgozunk, mert íme, munkánk van eredménye és érdeme. Az Egyesület a Szakosztályt ez alkalommal aranykoszorúval tüntette ki, öreglegénynek és 2 munkatársának pedig a Csepregy Társaság ösztöndíját adományozta. Most az ünnepségek végeztével hálával mondunk köszönetet mindazoknak, akik törekvéseinket bármely formában segítették, felkeresték kiállításunkat és lelkesítették további munkánkra. Hálával tartozunk vidéki egyle-

teinknek, akik elküldték hozzánk kereskedő fiaikat, a pestkörnyéki egyleteknek, akik képviseltették magukat és mindazon kedves barátainknak, akik megjelenségükkel emelték az ünnepségünket.

Mari Pál.

S A K K R O V A T

4. sz. feladvány:

A. F. Argüelles, (Barcelona).

„Magyar Sakkvilág“ 1943.

Világos: Ké6, Vh3, Bh6, F64, Hd5, gy: a4, b4, Bd2 (8t).

Sötét: Kc6, Va2, Bc7, Fa1, H61, Hh2, gy: b6, b7, e7 (9).

Matt 2 lépésben. Megfejtési határidő június 8.

A megfejtéseket kérjük Pécs, Kat. Legényegylet, Megye-utca 20. címre küldeni. Helyesbítés: A májusi számunkban közölt 3. sz. Ébend T. feladványban a világos huszár nem d2-ön, hanem d8-on áll. 5 feladvány megfejtését kérjük együttesen a most közölt feladvánnyal beküldeni.

Megfejtés: A 2. sz. (Bányai J.) feladvány megfejtése: 1. Hh7!

Kettős kölcsönös károsodás eszméje fokozódó játékkal, meghatározásokkal, két szabad hely mellett. (B. J.)

Helyes megfejtést küldtek be: Horváth János, Móricz Ferenc, Weisz Lajos, Polgári Rudolf.

Érdekes hadállás. Világos: Dr. W. Craz, sötét: J. Canepa. 1938.

Kg1, Vh4, Bc4, H63, gy: a2, b2, f2, f6, h2.

Kh7, Vd7, Bc8, Hg5, gy: a6, b7, e5, g6, h6.

Ebben az érdekes hadállásban világos szellemes vezéraldozattal 5. lépésben mattot adott. A megfejtést olvasinkra bizzuk. A megfejtést az „Új Nemesség“ júl. sakkrovatában közöljük.

Balatoni táborozás. Dékánképző kurzus. Csepregy Akadémia Keszthelyen 1943. július 3—10-ig

Az elnök atyákat, világi elnököket és dékánokat szeretettel várjuk balatoni táborozásunkra.

Táborozásunk helye Keszthely: Tanítók Eötvös Alapjának internátusa. A dékánképző kurzus július 3-tól, szombat estétől 7-ig, szerda reggelig tart. Lakás és teljes ellátás hozzájárulásához a résztvevők 30 pengőt fizetnek. A többi részét a központ fedezi. Minden további napért 10 pengő fizetendő.

Akik szombatig maradnak elvégzik a Csepregy Akadémiát, melyről oklevelet kapnak. A vasúti kedvezmény miatt előnyös az egész hetet a Balatonnál tölteni.

Jelentkezés írásban a *Központban* 30 pengő egyidejű beküldése mellett *június 20-ig*. A jelentkezőkkel a vonatok menetrendjét, valamint a szükséges tudnivalókat írásban közöljük. Mivel a jelentkezőket csak korlátozott számban tudjuk elhelyezni, *mielőbbi jelentkezés ajánlatos*.

EGYESÜLETI ÉLET

EGYLETEINK FIGYELMÉBE!

Kérjük az évi jelentés mielőbbi beküldését. Tagkönyv ára 1.— P. Jelvény ára —.80 P. Szerez-zük be szükségleteinket, amíg lehet.

NAGYVÁZSONY (Veszprémi egyházmegye). — Egyletünkben a heti gyűlések rendszeres folynak a keddi napon. Előadó: Főtisztelendő **Varga Péter Pál** ügyvezető elnök. A gyűlések anyaga a vasár-napi szent Evangéliumból merítve, bő magyarázattal, a gyűlések szavalatokkal bővítve, melyet minden tag odaadó szorgalommal és tőle telhető legjobb tudással igyekszik gyakorolni. Községünkben rendezett 4 kultúr-esten a kísérő műsort egyletünk műkedvelő gárdája adta nagy sikerrel, úgy, hogy községünk apraja és nagyja — már majdnem világos időben megtöltötte az előadó termet. Vendégzereplésben résztvettünk a szomszédos községekben is. Január 6-án községünkben tartott Szentségimádáson tagjaink igen példás magaviseletet tanúsítottak minden félórában való váltással. Február 2-án befejeződött 3 napos lelkigyakorlaton résztvett Kovács József alelnök, Markó Imre pénztáros, ifj. Völgyi Gyula jegyző, Steixner Jenő I. dékán és Karisztl Ernő II. dékán. Február 15-én farsangi bált rendeztünk nagy sikerrel, 16 és 17-én családias est volt. Márciusban tartottuk évi közgyűlésünket, melyen **Molnár György plébános úr** elnökölt. Üdvözölte a megjelenteket, külön is köszöntötte **Gr. Zichy Pál urat**, mint az egylet legnagyobb jótévőjét, **dr. Hámosi István** kórállatorvos urat, mint az egyházközössé világi elnökét és **Luka József** községi főjegyző urat. — Üdvözölte **Varga Péter Pál** ügyv. elnök urat, méltatta munkáját, melyet az egylet vezetésével kapcsolatosan oly önzetlenül végzett. Köszöntötte a fiukat, mint a keresztény magyar gondolat harcosait. Kérte őket, hogy ezt a gondolatot még odaadóbb szorgalommal kövessék. A fiúknak lelkére kötötte, hogy ma-re dianak együtt, ha kevesen lesznek is. Főt. **Varga Péter Pál** ügyv. elnök megemlékezett mélt. gr. **Zichy Pál** úrról, aki hosszú betegsége után ismét megjelent körünk-

ben. Megemlékezett **Schall Antal** elhalt pártoló tagunkról és kérte a tagokat, hogy imájukban gondoljanak reá. A dékánoknak is megköszönte eddigi szorgalmas munkájukat és kérte őket, hogy továbbra is buzgón viseljék szívükön az egylet ügyeit. A tisztikarnak is megköszönte munkáját és kérte, hogy továbbra is odaadón munkálkodjanak. Beszámolt az Egylet sportműködéséről is. **Molnár György** plébános megköszönte az ügyv. elnök úr beszámolóját. **Steixner Jenő I.** dékán.

NAGYVÁZSONY (Veszprémi egyházmegye). — Itt nálunk, a sok bevonultunk ellenére is, hála a Jó Istennek, elég szépen megy a munka. A fiúk szorgalmasan járnak a gyűléseinkre, ahol igyekszünk őket derék, öntudatos, főképp őszinte és gerinces magyar fiúkká nevelni. Ha van is sok nehézség, de Istennek hála, van velük sok öröm is. Most már negyedik éve foglalkozom velük és ez alatt az idő alatt úgy érzem, sok szépet és jó tanultak. Esténként tanultunk is, tovább tanítottam őket és egy páran vizsgáztak is szép eredménnyel a polgáriban. Műkedvelő gárdánk is nagyon szép sikereket aratott és a négy év alatt kb. 3.000.— pengő értékkel gyarapodtunk. — Eddig egy hősi halottunk van, akinek berámázott képét, követendő példának az egyletben kifüggesztettük. **Drága, jó** gyermek volt. Ami csekélységem illeti, az itteni grófi családnál vagyok nevelő és tanító, nappal itt a kastélyban, este pedig az egyletben dolgozom. — Csendben dolgoztunk, de úgy érzem, ugyan ezt csak a Jó Isten tudja elbírálni, nem kis eredménnyel. Ezeket csak azért vetetem napírra, hogy szeretettel Elnök Atvánknak, mint egy szerény, kicsi kis ibolya csokrot átvnuitsam, mert tudom, hogy minden Atvának jól esik hallani távollevő gyermekeiről. Legalább néha: Atvánk, mi is élünk, van életkedvünk és imádkozunk, dolgozunk. — Szentimésben szeretettel emlékezem meg Méltóságodról és a mi kis családnak is szeretettel kívánja és őszintén: Isten áldja a jó Elnök Atvánkat! **Varga Péter Pál**, házikótlán, elnök.

DUNAFÖLDVÁR (Pécsi egyházmegye). — Dunaföldvári Katolikus Leányegyletünk március 21-én tartotta 58-ik évi rendes közgyű-

lését székházának tanácstermében. A közgyűlésen megjelent és elnökölt **Ambach Mihály**, apátplébános egyházi elnök. Megnyitójában üdvözölte a megjelenteket és örömeinek adott kifejezést, hogy az 58-ik közgyűlésre eljöhettek. Ismertette a Legényegyleti élet munkáját és céljait is. Hitet, erőt, kitartást akar csepegtetni a lelkekbe magyar katolikus testvér! összefogással, együtt, összhangzatos munkára buzdítja az ifjakat és végül köszönetet mond a tisztikarnak azért a kiváló munkájáért, melyet a Legényegylet felvirágoztatásának érdekében gyakorolt. Továbbá megemlékezett Legényegyleti testvéreinkről, akik messze távol hazájuktól az orosz fronton harcolnak. — **Kosztonyik Kálmán** világi elnök teszi meg észrevételeit a tagokról és kéri őket, hogy legyenek segítségére a vezetőségnek a munkában. Hozzászólások után **Zentai Lajos** s. lelkész ügyv. elnök ismerteti az Egylet további programját. A közgyűlés elismeréssel vette tudomásul **Csizmadia István** jegyzőkönyvi jelentését. **Pálinkás István** pénztárosi és **Mess Gyula** gazda működéséről terjesztett be értékes beszámolót. A tisztikarban a következő változások állottak elő: Elnök: **Zentai Lajos**, I. dékán: **Pálföldi Béla**, II. dékán: **Lenovél István**, jegyző: **Csizmadia István**, gazda: **Mess Gyula**, pénztáros: **Pálinkás István**, ellenőr: **Potanszky Ferenc**, számvizsgáló: **Kurucz Gyula**, szertáros: **Fegyver Gyula**, Ifj. **Ferenc József**, Dunaföldvár.

GRATULÁLUNK! **Gugi László** Bákóshegy és **Oberczbauer Annus** Gvermely házasságot kötöttek május 22-én. **Bálint Antal** és **Szűcs Judit**, **Vasak Ferenc** és **Hermann Irén** házasságot kötöttek. — **Bejegyzési Mucikát** eljegyezte **Kvojka Ferenc**, **Siklós**, április hó 25-én.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: **vitéz PINTÉR JÓZSEF.**

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp. VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.